

Slujirea preventivă a lui Hristos

Ioan 13

Walter Thomas Prideaux Wolston

© SoundWords, Online începând de la: 14.04.2023, Actualizat: 14.04.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 13

Există două aspecte în acest capitol, iubiți prieteni, despre care vreau să vorbesc în această după-amiază în legătură cu alte pasaje din Scriptură - două aspecte de cea mai profundă importanță, pe care trebuie să le vedem clar. Cred că, în multe cazuri, știm foarte puțin despre cele două adevăruri despre care acei (ucenici) au fost învățați acolo, la lighean și la pieptul lui Isus. Ligheanul reprezintă aici slujba prin care inima este adusă la odihnă cu Domnul Isus, iar apoi, ca urmare a acestei slujbe, sufletul își ocupă locul său dumnezeiesc, așa cum face Ioan aici, așezându-și capul la pieptul Domnului.

Acum te întreb, și mă întreb și pe mine, cunoaștem ceva în istoria vieții noastre de copii ai lui Dumnezeu, care să fie în concordanță cu acest lucru - a avea o apropiere de Hristos care poate fi exprimată prin „a avea capul sprijinit pe pieptul Lui”? Acest lucru nu va deveni niciodată o realitate practică pentru noi până când nu vom înțelege ceea ce precedă acest lucru: desăvârșirea dragostei Domnului pentru tine și faptul că orice altceva dispare din vedere! Dragostea ta pentru El nu va duce niciodată acolo. Numai în măsura în care învățăm ce este El pentru noi putem ajunge acolo.

Adesea, slujirea Domnului are un caracter de restabilire. Ceea ce ne dezvăluie capitolul 13 din Evanghelia după Ioan are însă un caracter preventiv. Dacă reușesc să înțeleg cât de aproape este Domnul de mine și cât de mult mă iubește, ca să mă posede și să mă păstreze, nu mă voi îndepărta de El și voi fi ferit de alunecare.

Acest capitol începe cu dragostea lui Isus: „El îi iubea pe ai Săi”. Aceste două mici cuvinte conțin o mare binecuvântare. Ele nu se întâlnesc des, dar nu există nimic de o frumusețe mai profundă decât să prețuiești acest gând: eu sunt al Lui - sunt prețios pentru El; El deține ceva într-o lume în care El nu are loc, în care nu există loc pentru El - aici este ceva, pe care El îl iubește.

Pentru a înțelege mai bine această slujbă a lui Hristos, să o împărțim mai întâi în trei părți: trecut, prezent și viitor. Efeseni 5.25-27 o expune foarte clar astfel: „... după cum și Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea [asta este trecut], ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt [asta este acțiunea Sa prezentă], ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acestora [asta este viitor]”. [...]

Gândește-te la faptul că Domnul nu numai că nu vrea să fie despărțit de tine în veșnicie, dar nici astăzi! Chiar și astăzi El vrea să îndepărteze fiecare particulă de praf de pe pământ și fiecare grăunte de nisip moral, care te-ar putea despărți de El, și să te aducă atât de aproape de El, încât nu ai fi fericit să fii nici măcar la un fir de păr departe de El. Acesta este Ioan 13. Într-o zi, cineva m-a întrebat: „Doctore, care este atitudinea ta față de viață?” - „Hristos”, am răspuns eu. - „Nimic mai mult?” - „Nimic mai mult, nimic mai puțin - cu asta încep, cu asta merg mai departe și cu asta nu voi termina niciodată.”

Creștinătatea începe cu un om nou, într-un loc nou - în glorie - nu cu primul om, care este fără vină, sau care este vinovat, sau care este păcătos, sau care este în moarte, sau orice altceva

- acel om nu mai există, pentru că acum sunt „în Hristos”, într-o poziție nouă, așa cum nu am cunoscut mai înainte, și de acolo încep, scos din tot, din tot ceea ce am fost înainte. Este sufletul tău cu adevărat liber? Oamenii spun adesea: am mari probleme din cauza mea, sunt atât de dezamăgit de mine însumi.

Asta este: „sinele”, mereu este sinele. De ce omul din Romani 7 este atât de nefericit? Pentru că vorbește despre sine de patruzeci de ori și nici măcar o singură dată despre Hristos. Nu cumva chiar își merita nefericirea? Eu cred că da. Privește la Hristos; privește ce este El pentru Dumnezeu. Unde este creștinul? Acolo, în Hristos, în fața lui Dumnezeu, fiecare fărămă și urmă a acestui sine vechi sunt îndepărtate. Dacă ai această poziție, nu renunța la ea acum! Iar dacă nu o ai, nu fi mulțumit până nu o ai! Dacă acest lucru nu este operativ în sufletul tău prin Duhul Sfânt, nu ai început încă să fii creștin.

Omul are acum o poziție minunată de a fi bineplăcut înaintea lui Dumnezeu în Hristos, în Cel care este viața noastră, înțelepciunea noastră, neprihănirea noastră, totul al nostru. Nu a existat o legătură reală cu Domnul până când El a murit și a înviat; abia după ce a înviat se poate vorbi despre poziția noastră în El. Studiază Evanghelia după Ioan cu acest lucru în minte și vei vedea aceasta în Ioan 1-12; El spune „Tatăl *Meu*”, în Ioan 13-19 „*Tatăl*”, iar în Ioan 20 „Tatăl *vostru*”. Este Evanghelia Tatălui, de la început până la sfârșit. În capitolul 13 El sparge gheața, ca să spunem așa, și îi conduce într-o stare de tranziție. În capitolul 20, întregul adevăr izbucnește atunci când El spune: „... la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”. El ne leagă indisolubil de El Însuși în poziția pe care El Însuși a luat-o.

Așa cum în Geneza 2.7 Dumnezeu a suflat în nările omului suflare de viață și omul a devenit un suflet viu, tot așa, în Ioan 20.22, Domnul a suflat în ucenicii Săi propria Sa viață și natură ca Unul care a ieșit viu din moarte. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi” (Ioan 14.19). Deci, cum ajunge un suflet să fie în Hristos? În mod clar, prin Duhul Sfânt. Viața nouă este temelia. El este acolo prin Duhul Sfânt, dar el este în Hristos atât prin viața nouă, cât și prin Duhul Sfânt. Eu stau înaintea lui Dumnezeu „în Hristos”, care este viața mea, iar Duhul Sfânt vine și locuiește în mine, pentru a face ca toate lucrurile să fie bune și drepte în sufletul meu, pentru că „Duhul este adevărul” (1 Ioan 5.6), așa cum se menționează și faptul că „Duhul este viața” (Romani 8.10).

Primul lucru, pe care îl face slujirea lui Hristos pentru mine, nu este doar să deștrăduce tot ceea ce am fost înainte, ci să mă aducă acolo unde este El. El mă pune mai întâi în locul în care este El Însuși (locul pe care Hristos îl ocupă înaintea lui Dumnezeu este și locul nostru), iar apoi lucrează, pentru ca noi să înțelegem și să savurăm acest loc. Ioan 13 ne dezvăluie ce rol are dragostea în acest sens.

Este extrem de interesant în contextul Cinei Domnului (Matei 26.17) să vedem că ucenicii au venit la Domnul pentru a afla unde trebuie să pregătească masa de Paște, dar nu ni se spune aici cine a pregătit-o. Marcu (Marcu 14.13) ne spune apoi că au fost doi ucenici. Luca (Luca 22.8) ne spune că Petru și Ioan erau acești doi ucenici. Ioan, cu reținerea sa obișnuită, nu spune nici un cuvânt despre cine a pregătit-o. Dar când totul era gata, pentru ca ei să se așeze la Cina Domnului, el spune: „El ne-a spălat picioarele și ne-a făcut capabili să o

savurăm” și, încurajat de cunoașterea unei asemenea dragoste, își așază capul pe pieptul Domnului.

Ioan 13 ilustrează diferența dintre slujba preoțească și lucrarea de mijlocire a lui Hristos. Slujirea preoțească ne reprezintă în fața lui Dumnezeu ca Domn. Mijlocirea are a face cu Tatăl și copiii. Slujirea preoțească are a face cu Dumnezeu și mă reprezintă înaintea lui Dumnezeu cu toată valoarea și eficacitatea jertfei, a cărei putere mă aduce la Dumnezeu. Atunci când slujba preoțească eșuează, intervine mijlocirea. Slujba preoțească lucrează preventiv - mijlocirea lucrează restaurativ, aici este diferența. Dar totul are loc pe baza dragostei desăvârșite.

Aici, în Ioan 13, Hristos, în harul Său, se coboară, se smerește și intenționează să spele picioarele celor pe care îi iubește. Petru nu-și putea imagina că Stăpânul său s-ar coborî atât de jos, așa că spune: „Nicidecum nu-mi vei spăla picioarele, niciodată!” (Ioan 13.8). Domnul spune cam așa: Tu nu vei avea nicio înțelegere și nici o savurare dacă nu vei lăsa să ți se facă ceea ce doresc să fac Eu și dacă nu Mă lași să-Mi împlinesc dorința inimii mele. – „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine”. La care Petru spune: „Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul!”. Nu, asta nu este necesar. „Cine s-a scaldat nu are nevoie să i se spele decât picioare, pentru că este în totul curat”, răspunde dragostea. El nu ar lăsa nici măcar o pată pe cei pe care îi iubește. Ai auzit vreodată vechea zicală: „Dragostea nu vede niciodată nici cel mai mic cusur la persoana de care este atrasă”? Asta nu înseamnă că dragostea este oarbă. Nu, dragostea nu este oarbă, ea vede foarte clar, ca nimeni altcineva. Ea vede defectul și lucrează pentru a-l elimina. Este unul dintre cele mai frumoase lucruri să ne gândim la modul în care El ne spală picioarele în dragostea Sa.

Poate că ați auzit cândva pe cineva spunând: „Am avut parte de multe cuvinte frumoase și de mult ajutor de la acesta și de la acela”. De unde a venit asta? A venit direct de la Domnul în gloria Sa, care, cu alte cuvinte, folosește ligheanul și apa. Canalul prin care s-au efectuat aceste lucruri este irelevant. Nu are nicio importanță prin ce fel de țevă curge apa, atâta timp cât ajunge la tine ca o forță purificatoare și răcoritoare, indiferent dacă țeava este făcută din plumb, lut sau faianță. De unde provine, atunci, dacă tu ești astăzi puțin înviorat? Direct din inima Lui, din slavă.

Poate că este cineva aici, astăzi, care a dat înapoi; este foarte posibil. Așadar, cum procedează El cu cei care au dat înapoi? Citește doar Ieremia 2-4 înainte de a merge la culcare diseară și vei vedea ce face El. Israel Îl uitase, dar El nu l-a uitat niciodată pe Israel. S-ar putea să gândești: Ei bine, au trecut destul de multe luni de când m-am gândit mai mult la El, și multe lucruri rele s-au întâmplat de atunci. - Adevărat, dar El știe totul despre ele. Când vei ajunge la pasajul din Ieremia 4, veți vedea că inima este restaurată prin harul desăvârșit. Ești tu un răzvrătit? Ai fost necinstit, egoist, prost și încăpățânat, dar, indiferent cum ai fi, El te iubește. Și acum, poți tu să Îl privești în față și să spui: Voi merge pe drumul meu? - Nu, sunt sigur că nu poți. Vei spune: Dacă El încă mă iubește după toate acestea, mă voi ține strâns de El și mă voi strădui să fiu pentru El ceea ce El vrea să fiu pentru El. – Aceasta este corect. Domnul să te ajute.

Mai există un alt punct în Ioan 13, care este de foarte mare importanță. Calea de a fi înțelept și

de a cunoaște gândurile Domnului este de a fi aproape de El. Ioan spune prin atitudinea sa, ca să spunem așa: Eu îți voi arăta calea. - Nimeni, în afară de Iuda, nu știa cine Îl va trăda pe Domnul, chiar și atunci când El a spus: „«Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde.» Ucenicii se uitau unii la alții, neînțelegând despre cine vorbea” (Ioan 13.21b,22). La fel cum facem și noi înșine atunci când totul merge atât de trist, deznădăjduit și cu bună știință greșit într-o adunare. Cum ne uităm atunci unii la alții! Este totul foarte rece, inert și deznădăjduit în jurul tău și vă uitați unii la alții? Nu face asta. Nu există nimic ca Masa Domnului pentru a scoate la lumină unde se află cineva. Vrei să iei parte la Masa Domnului? Nu face acest pas serios decât dacă vrei cu adevărat să mergi cu Domnul. Acolo totul va fi scos la lumină. Va trebui să expui totul. Unii oameni se grăbesc să spună: Ce lucru binecuvântat este să iei parte la Masa Domnului. - Este un lucru îngrozitor dacă nu vrei să fii acolo pentru Domnul. Totul iese la lumină, pentru că El este acolo.

După ce ucenicii s-au uitat unii la alții, conștiința lor s-a răscolit și s-au uitat la ei înșiși, apoi s-au întrebat cu toții: „Nu cumva sunt eu, Doamne?” (Matei 26.22; Marcu 14.19). Dar aceasta nu a dus la niciun răspuns. Cu toate că Petru era un om de acțiune, nu a acționat cu înțelepciune. El voia neapărat să știe cine era trădătorul, dar nu a putut găsi răspunsul corect la întrebare. De ce nu l-a întrebat pe Domnul Însuși, cine avea să-L trădeze? Pentru că în prezența Domnului a simțit și a știut ceea ce am simțit și noi de multe ori, că altul era mai aproape de El decât el. Petru nu a avut simplitatea și libertatea pentru a o face. De aceea a făcut semn altuia să Îl întrebe. Cine era celălalt? „Unul dintre ucenicii Săi, pe care Isus îl iubea, era la masă, culcat la sânul lui Isus. Simon Petru deci i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbește. Iar el, plecându-se pe pieptul lui Isus, l-a spus: «Doamne, cine este?»”. (Ioan 13.23-25). O companie intimă este efectul afecțiunii și sursa adevăratei înțelepciuni.

Petru nu se afla în această relație familiară de afecțiune divină ca cel care se afla la pieptul lui Isus. Nu poate exista nicio îndoială că era Ioan, deoarece el se numește în mod repetat „ucenicul pe care îl iubește Isus” (Ioan 19.26; 20.2; 21.7,20,24). Poți tu să-mi arătați în această seară în această cameră ucenicul pe care îl iubește Isus? Oh, mi-a spus cineva odată, când am pus această întrebare, vrei să detaliezi așa de mult aceasta? Posibil să crezi chiar că ești tu însuși? - Da! Slavă Domnului! Așa este, și nu l-aș pierde pentru nimic în lume. Îl cunosc pe acest ucenic din Edinburgh, pe care Isus îl iubește, atunci când sunt acolo. Dar nu vreau să-ți răpesc acest privilegiu. Fiecare are voie să îl cunoască pe „ucenicul, pe care îl iubește Isus”. Uneori, oamenii spun: Nu era ceva special la Ioan? - Ba da, era un om foarte simplu, credea în dragostea Domnului pentru el, se bucura de ea, avea o mare bucurie și se ținea mereu aproape de sursa acestei bucurii. Îl pot auzi spunând: Știu că El mă iubește și știu că Îi place ca dragostea Lui să fie apreciată și nimic nu Îi face mai multă plăcere decât să mă țin cât mai aproape de El. El dorește cu plăcere ca eu să-mi așez capul la pieptul Său, iar eu am făcut-o. -

Știi tu cum îi apreciez pe prietenii mei? Prietenilor mei le place compania mea. Ioan a acționat pe baza acestui principiu, privind spre Domnul; și, iubiții mei prieteni, vreau să vă spun acest lucru - mai ales tinerilor, care sunt aici în această seară - continuați să dezvoltați apropierea de Hristos. Dezvoltați în sufletele voastre sentimentul de a ști că, la cea mai mică îndepărtare de lângă El, noi Îi lipsim și că dorește să ne aibă din nou.

Dar slujirea de dragoste a Domnului nu se încheie cu ceea ce este descris în Ioan 13. Ea va continua pentru totdeauna, până la sfârșit. Întoarce-te acum la Luca 12. În acest capitol frumos, care la început este impregnat de temeri și îngrijorări (în Adunarea lui Dumnezeu și în inima ta nu există mai mari făcători de probleme decât acestea două), ni se arată cea de-a treia latură a slujbei lui Hristos. Cum izgonește El temerea din om? Cu o temere și mai mare, temerea de Dumnezeu, și El alungă îngrijorarea cu grija față de Dumnezeu, iar apoi spune: Acum ești liber să te gândești la Mine. - Tot ce este aici, în jurul nostru, nu are durabilitate (Luca 12.33). Molia, rugina și hoții distrug totul. Dacă vezi sfera de activitate a femeii dintr-o casă, molia este plaga ei; în sfera de activitate a bărbatului, rugina este cea care îl roade. Dacă cineva spune: Proprietatea mea nu va fi distrusă de molii sau de rugină - aceasta este gândirea lumească - hoțul va veni și ți-o va lua sau te va separa de proprietatea ta.

Ai tu o comoară în ceruri? Poate că spui: Am încercat să fac din Hristos comoara mea. - Ai descoperit tu vreodată că Hristos avea o comoară de neprețuit aici, pe pământ? Dacă te-ai fi dus la Ioan și l-ai fi întrebat: Cine este comoara lui Hristos? el ar fi răspuns: o cunosc, nu vreau să-ți spun numele ei, dar știu cine este. Este ucenicul, pe care El îl iubește. - În momentul în care vei afla că El are o comoară pe pământ și că tu însuși ești acea comoară, vei putea spune cu adevărat: El este comoara mea în ceruri. - Aceasta este interacțiunea dragostei. Tu nu vei putea acționa altfel.

În momentul în care apare în fața ta semnificația dragostei Sale și a ceea ce a suferit pentru tine, inima ta va fi complet copleșită. Cu toate acestea, inima ta nu va fi niciodată complet cuprinsă, până când nu vei afla că tu ești comoara Lui, și atunci Îl vei face al tău. Nu este nevoie de niciun efort. Și dacă El este comoara ta, nu ți-ar plăcea să-L vezi? Desigur, răspunzi tu. Dar când dorești ca Domnul să vină? La noapte. Chiar ai vrea să-L vezi acum? Ești tu gata să-L așteptai? Gata să „îi deschizi imediat”?

Uneori mă duc la o casă, sun la sonerie și apoi trebuie să aștept destul de mult ca să intru. Pacienții mei îmi cunosc bătăile și modul de a suna, pentru că, în general, le dau de înțeles foarte clar că nu am timp de pierdut și că vreau să fiu lăsat să intru imediat. Dar trebuie să aștept. De ce? Nu a fost auzit apelul? Dar o expresie scoțiană populară explică ce fac ei în timp ce eu sunt lăsat să aștept. Ei tocmai „fac puțină ordine” înăuntru, pun totul la loc și în ordine, fac puțină ordine în camera pacientului. Ai tu ceva de „aranjat”, înainte ca El să vină, sau ești pregătit pentru El, astfel încât să poată veni chiar acum? Poți să-l deschizi imediat?

Fără teamă și fără griji, cu inima într-o situație bună, suntem aici pentru a fi lumini pentru El în întunericul acestei lumi. Acum câteva zile mă plimbam pe o potecă din Somerset și când am văzut licuricii strălucind în întunericul nopții, mi-am spus: „Așa ar trebui să fim noi, licurici în noapte, strălucind pentru El”. - Ești tu un licurici în afacerea ta, în casa ta, în cartierul tău - ești un licurici ceresc pe acest pământ întunecat și păcătos, așteptându-L pe Domnul? Îl cauți cu privirea în această seară, Îl aștepti, Îi spui din nou cu nerăbdare „Bun venit!”? O, da, spui, aștept cu nerăbdare venirea Domnului. - Vreau să-ți pun o mică întrebare: Ești tu captivat de venirea Domnului? - Dacă da, nu numai că Îl veți aștepta, dar veți fi și veghetor.

Fii atent la versetul 37: „Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun că el se va încinge, îi va pune să stea la masă și se va apropia să-i

servească” (Luca 12.37). Ce înseamnă aceste cuvinte: „El se va apropia să-i servească”? După ce ne va fi adus în glorie, El nu va înceta niciodată să fie Cel care ne slujește. El ne va sluji pentru totdeauna. Ce dragoste! El S-a întrupat ca Om pentru a ne putea sluji și nu va înceta niciodată să fie Om. Acesta este modul în care Îl vom cunoaște în glorie. Ce Mântuitor!

„Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea, pe care Mi-ai dat-o Tu”, este o parte din rugăciunea Sa (Ioan 17.24). Există ceva mai profund decât gloria: dragostea, care ne duce acolo! Nu suntem încă în glorie, dar suntem înconjurați de dragostea care ne va duce acolo. „Păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu”, este îndemnul Duhului Sfânt în acest sens (Iuda 21), „ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința” (Efeseni 3.17-19) - aceasta era rugăciunea fierbinte a apostolului pentru sfinți. Fie ca Domnul să ne facă să cunoaștem ce înseamnă să fim în posesia permanentă a acestei dragoste - de dragul Numelui Său. Amin.

Tradus de la: [Der vorbeugende Dienst Christi](#)

Titlul original: „Preventative Ministry“
din *Backsliding and Restoration*, Predici, 1899
Sursa: www.stempublishing.com

Traducere: Ion Simionescu